

Arrest

**nr. 342 961 van 17 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 5 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 31 maart 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Afghaanse origine en verklaart u geboren te zijn op [...] 1995 in het dorp [B.], in het district Hisarak van de provincie Nangarhar. U bent een soennitisch moslim en heeft vier broers. U bent gehuwd en heeft drie kinderen. Uw familie bezat zowel een huis in [B.] als in Jalalabad. U volgde onderwijs tot de zevende graad in uw geboortedorp [B.] en ging er naar de moskee. Na het beëindigen van uw studies hielp u uw familie als landbouwer op de velden en zocht er brandhout in de bergen. Vanaf 2010 kregen de taliban de controle over uw geboortedorp en regio, dit terwijl de voormalige Afghaanse overheid de macht over het districtscentrum Hisarak had. In 2018 probeerde u een eerste keer uit Afghanistan te

vertrekken, wat mislukte. Nadat u begin 2020 hoorde dat uw mededorpelingen plannen maakten om een controlepost van de Afghaanse lokale politie in uw geboortedorp [B.] op te richten, besloot u zich bij de Afghaanse lokale politie (ALP) aan te melden. Nadat u vanaf 25 januari 2020 een opleiding van vier weken als lokaal politieagent volgde, werd u als politieagent gestationeerd bij een controlepost in de bazaar van het districtscentrum Hisarak. De taken van u en van uw teamleden bestonden eruit om de veiligheid van de bazaar te verzekeren, dit door in de straten van de bazaar te patrouilleren en de controlepost te bewaken. Nadat u ongeveer één jaar bij de ALP gewerkt had, besloot u om op 12 februari 2021 met uw werk voor de lokale Afghaanse politie te stoppen waarna u Hisarak verliet en naar Jalalabad ging.

Eind februari 2021 vertrok u uit Afghanistan. U stak de grens naar Iran over waar u ongeveer anderhalf jaar woonde. In oktober 2022 werd u door de Iraanse autoriteiten terug naar Afghanistan gedeporteerd. Na één dag in Nimruz verbleven te hebben, slaagde u er in om de Iraanse grens over te steken en Afghanistan een tweede keer te verlaten. Vervolgens reisde u van Iran via Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië naar Kroatië waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 25 april 2023. Hierna vertrok u via Slovenië, Italië, Zwitserland naar Frankrijk waar u om asiel verzocht op 5 mei 2023. Na een verblijf van ongeveer zeven maanden in Frankrijk vertrok u naar België waar u op 2 januari 2024 aankwam. U diende in België op 5 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: Uw taskara (kopie), uw werkbadge, uw wapenkaart, uw opleidingsattest bij de ALP, uw bankkaart (originelen) en de Belgische verblijfskaart van uw neef [K. M.] (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Er moet vastgesteld worden dat uw advocaat pas bij het afsluiten van uw persoonlijk onderhoud voor het eerst opmerkt dat u tijdens uw interview moeite zou hebben gehad met het begrijpen van de gestelde vragen en het formuleren van uw antwoorden hierop (CGVS, Notities van het Persoonlijk Onderhoud, d.d. 14 november 2024, CGVS p.34-35). Wanneer het CGVS de opmerking van uw advocaat naar u terugkoppelt, ontkent u stellig dat u moeite zou hebben om de vragen die u tijdens het persoonlijk onderhoud gesteld werden te begrijpen en erop te antwoorden. U benadrukt dat u alle vragen tijdens uw interview goed begrepen heeft. Meer nog, u verklaart dat wanneer het CGVS u over bepaalde elementen om extra uitleg vroeg, u de nodige bijkomende informatie verstrekt heeft om mogelijke onduidelijkheden op te helderen (CGVS p.35).

Uit uw persoonlijk onderhoud komt naar voren dat eventuele problemen die u zou ondervinden geen weerslag hebben op uw vermogen om uw persoonlijk onderhoud af te leggen. Vooreerst benadrukt u aan het begin van uw onderhoud dat het goed met u gaat (CGVS p.3). Voorts blijkt uit uw persoonlijk onderhoud dat u in staat was uw interview vlot af te leggen en te antwoorden op de vragen die u gesteld worden. U bevestigt zelfs meerdere keren tijdens uw onderhoud dat u de tolk en de vragen die u gesteld worden goed begrijpt (CGVS p.3, p.15 en p.32). Bovendien - hoewel het CGVS aan het begin van uw persoonlijk onderhoud benadrukte dat u mogelijke problemen met de tolk of met de vragen direct diende te signaleren (CGVS p.2) - meldde u tijdens uw onderhoud geen enkel probleem hieromtrent. Voor de volledigheid moet vermeld worden dat u nergens tijdens uw persoonlijk onderhoud enige medische of psychologische problematiek aanhaalt, noch dat u in dit kader enige documenten indient.

In het kader van onderhavige procedure kan redelijkerwijze aangenomen worden dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban vermoord te worden omdat u ongeveer één jaar, nl. van 25 januari 2020 tot 12 februari 2021 (CGVS p.9), voor de Afghaanse lokale politie (ALP) in Hisarak districtscentrum heeft gewerkt (CGVS p.16). U kan het CGVS hier niet van overtuigen omwille van de volgende redenen:

1. U legt wisselende verklaringen af ten opzichte van de verschillende Europese asielinstanties, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig ondermijnt.

- Vooreerst moet benadrukt worden dat voordat u in België uw aanvraag om internationale bescherming heeft ingediend u meerdere Europese Schengenlanden waaronder Bulgarije, Slovenië, Italië, en Zwitserland doorkruiste waarbij u er telkens tien dagen tot ongeveer drie maanden verbleef zonder er asiel aan te vragen en/of een vrees kenbaar te maken. Voorts, hoewel u in bepaalde Europese lidstaten zoals in Kroatië (d.d. 25 april 2023) en in Frankrijk (d.d. 5 mei 2023) bij de desbetreffende bevoegde instanties een asielaanvraag indiende, besloot u om de afloop van deze asielprocedures niet af te wachten en naar België door te reizen (Bijlage 26 Quater, Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, d.d. 15 februari 2024, p.1). Aldus geeft u hiermee geen blijk nood te hebben aan internationale bescherming.

- Voorts bent u niet eenduidig tegenover de diverse Europese asielinstanties wat betreft uw asielmotieven. In Frankrijk gaf u als reden voor uw aanvraag om internationale bescherming op dat de taliban de steenmachines waarmee uw broers op de weg van Laghman werkten in brand staken waardoor u vervolging vreest. U zou aan de Franse asielinstanties niets over 'uw militaire job' in Afghanistan verteld hebben omdat verwanten u dit afgeraden hadden. U had gehoord dat indien u in Frankrijk uw militair jobprofiel als asielmotief zou opgeven, u er geen vluchtelingenstatus zou krijgen (CGVS p.10). Dat u tegenover de Belgische autoriteiten uw voorgaande verklaringen dat de taliban de machines van uw broers vernietigden niet meer als asielmotief aanhaalt, maar aan de Belgische asielinstanties enkel verklaart dat u voor de Afghaanse lokale politie werkte (DVZ, CGVS Vragenlijst, d.d. 3 september 2024), punt 5 en CGVS p.16) kan gezien uw wisselende verklaringen niet overtuigen.

- Verder blijkt volgens de informatie waarover het CGVS beschikt dat u bij de Kroatische autoriteiten eveneens een andere geboortedatum, namelijk 5 januari 2003 in plaats van 7 augustus 1995 opgaf, waardoor u zich er acht jonger voordeed dan dat u in werkelijkheid bent (Bijlage 26 Quater, Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, d.d. 15 februari 2024, p.1). Dat u niet van meet af aan dezelfde verklaringen ten opzichte van de diverse Europese asielinstanties aflegt aangaande uw personalia doet grondig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Redelijkerwijs moet het CGVS concluderen dat u bereid bent valse verklaringen af te leggen indien u daar meent voordeel uit te halen, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid uitermate ondergraaft.

- Naast het feit dat u ten opzichte van de diverse Europese asielinstanties verschillende asielmotieven en geboortedata hanteert, moet opgemerkt worden dat u bij uw asielverzoek in België toegeeft dat u eveneens diverse namen hebt gebruikt, wat verder vragen oproept omtrent uw identiteit. Hoewel u ter staving van uw identiteit tijdens uw persoonlijk onderhoud een taskara neerlegt op naam van een zekere [S.] waarbij als vader [A. K.] vermeld staat (CGVS p.31 en document 1), geeft u toe dat u op uw sociale media en als emailadres niet steeds uw eigen naam [S. M.], maar ook een andere naam namelijk [A. M.] gebruikt (CGVS p.5-6), wat vragen oproept over uw werkelijke identiteit. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in zijn verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Hierbij moet benadrukt worden dat de taskara die u neerlegt ter staving van uw identiteit slechts bewijswaarde heeft in zoverre ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat betreft uw dossier niet het geval is.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt verder dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)

2. U kan niet aannemelijk maken dat u voor de lokale Afghaanse politie (ALP) heeft gewerkt. Het CGVS verwacht dat u voldoende kennis heeft over uw eigen beroepsprofiel gezien uw verklaringen dat u ongeveer één jaar, nl. van 25 januari 2020 (cfr. 5de dag van de 11de maand van 1398 Afghaanse kalender, CGVS p.4) tot 12 februari 2021, voor de lokale Afghaanse politie werkte (CGVS p.9). Het CGVS kan redelijkerwijs verwachten dat u hierover doorleefd en gedetailleerd kan vertellen, wat niet het geval is. Zo valt het slecht ingestudeerd karakter van uw verklaringen en uw gebrek aan essentiële kennis over uw eigen jobprofiel op.

2.1. Uw verklaringen over uw opleiding bij de lokale Afghaanse politie overtuigen niet. Hoewel u een aantal algemene zaken over uw registratie kon vertellen (CGVS p.19-20) en een generieke achtergrondkennis over de dorpen en verantwoordelijken in uw regio heeft (CGVS p.18), komt wanneer het CGVS dieper ingaat op uw verklaringen het slecht ingestudeerd en niet-doorleefd karakter ervan duidelijk naar voren.

- Uw verklaringen over hoe u bij de ALP in dienst trad kunnen niet overtuigen. U verklaart dat de taliban sinds 2010 de macht over uw dorp [B.] en de volledige regio errond hadden en dat enkel het districtscentrum Hisarak - op ongeveer één uur van uw dorp gelegen - door de voormalige Afghaanse overheid gecontroleerd werd. Met uitzondering van het districtscentrum Hisarak waren er in uw dorp en de regio errond geen controleposten van de Afghaanse lokale politie te vinden (CGVS p.14 en 18). Sinds de taliban uw dorp controleerden werden de dorpingen in [B.] dagelijks door de taliban lastiggevallen. Zo vroegen de taliban de dorpingen om eten, mocht men van de taliban niet naar muziek luisteren en werden dorpingen lastig gevallen als hun baarden te kort waren (CGVS p.15-16). Als reactie op deze problemen besloten de dorpingen ter beveiliging van uw geboortedorp een controlepost van de lokale Afghaanse politie in [B.] tegen de taliban op te richten. Uw verklaring dat u hierop besloot om bij de ALP in dienst te treden om uw dorp hierbij te helpen (CGSV p.19) overtuigt niet. Dat u en de dorpingen een dergelijk risico zouden genomen hebben om een ALP-controlepost in [B.] op te richten in een omgeving die volledig door de taliban gecontroleerd werd, dit zonder enige ondersteuning van enig andere controlepost van de voormalige Afghaanse overheid in de buurt van uw dorp, kan niet overtuigen. Bovendien, hoewel de oprichting van een lokale controlepost in uw dorp de aanleiding voor uw indiensttreding bij de ALP was, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ooit in uw eigen dorp als lokaal politieagent werkte. Meer nog, nergens uit uw onderhoud blijkt dat er ooit een controlepost van de lokale politie in [B.] opgericht werd. U verklaart zelfs dat de uitbreiding van de controleposten in uw regio nooit doorging (CGVS p.31), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

- U bent niet eenduidig waar u uw opleiding voor de ALP volgde en legt afwisselende verklaringen af hoe lang uw opleiding duurde. In een eerste versie verklaart u dat u als ALP-lid eerst gedurende één week een opleiding bij een eenheid genaamd 'Laser Katay' volgde - waarbij u niet preciseerde waar u dit deed - waarna u de rest van uw ALP-opleiding in het Hisarak districtscentrum vervulde (CGVS p.21), de plaats waar u als lokaal politieagent gestationeerd werd (CGVS p.24). Gevraagd waar uw opleidingsacademie dan gelokaliseerd was, verklaart u dat uw opleiding aan de Zerawal Zahid academie doorging, die op de weg van Jalalabad naar Torkham - na Sorgh Dewal en Sharshay - gelegen was (CGVS p.21). Dat u vervolgens in een - tweede - versie opeens de termijn van uw opleiding aanpast en verklaart dat u niet één (CGSV p.21) maar vier weken training in de Zerawal Zahid academie volgde (CGVS p.22) is bevreemdend. Bij de beschrijving van uw vier weken opleiding in de Zerawal Zahid academie - die u week per week beschrijft - schuift u zelfs een aantal bizarre elementen naar voren. Zo moest u tijdens uw doelwittraining op skeletten schieten (CGVS p.22), wat toch wel zeer vreemd is.

Wanneer het CGVS u, gezien uw wisselende verklaringen, de mogelijkheid biedt om duidelijkheid te scheppen over de termijn en de locatie van uw beide opleidingen, slaagt u er opnieuw niet in te overtuigen. In een derde versie - waarbij u mt geen woord meer rept over de vier weken durende opleiding bij de Zerawal Zahid Academie - stelt u dat u eerst een opleiding van één week bij de Laser eenheid bij het politiehoofdkwartier te Jalalabad volgde, waarna u naar het Hisarak district vloog om er de rest van uw opleiding te Hisarak district te vervullen (CGVS p.22-23). Wanneer het CGVS u confronteert dat uw laatste versie rechtstreeks ingaat tegen uw eerdere verklaringen dat u vier weken les in de Zerawal Zahid Academie volgde (CGVS p.22), ontkent u vreemd genoeg opeens stellig dat u ooit een opleiding in de Zerawal Zahid Academie deed (CGVS p.23). Gevraagd duidelijkheid te bieden of u die voornoemde vier weken opleiding dan in het Hisarak districtscentrum volgde, stelt u dat u eerst één week te Jalalabad (cfr. andere naam voor Nangarhar stad CGVS p.8) en vervolgens drie weken te Hisarak een opleiding volgde (CGVS p.23). Als uitleg voor de tegenstrijdigheden in uw eerdere verklaringen vertelt u dat u eigenlijk bedoelde dat er in Jalalabad stad een sub-academie van de Zerawal Zahid academie gelegen was en dat de hoofdacademie ervan in het Shinwar district gelokaliseerd was (CGVS p.23). Uw pogingen om uw eerdere tegenstrijdige verklaringen te weerleggen kunnen niet overtuigen.

Vooreerst heeft u het in uw eerdere verklaringen wanneer u over uw eigen academie vertelt het duidelijk niet over een sub-academie te Jalalabad stad maar beschrijft u uitvoerig hoe uw eigen opleidingsacademie niet in Jalalabad stad maar op de weg richting Torkham lag (CGVS p.21). Voorts zou uw opleiding volgens uw eerste verklaringen in de academie richting Torkham vier weken geduurd hebben (CGVS p.22), terwijl uw opleiding volgens uw latere verklaringen in Jalalabad doorging en slechts één week duurde (zie supra). Hieruit blijkt opnieuw dat u het onmogelijk over dezelfde academie kan hebben. Daarnaast moet opgemerkt worden dat uit de COI informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de lokale Afghaanse politie (ALP) gewoon was om een vier weken durende opleiding in één van de regionale trainingscentra (RTC) in Afghanistan te volgen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.1) waardoor het vreemd is dat uw opleiding daarop een uitzondering zou geweest zijn. Dit gezien uw verklaring dat u het grootste deel van uw ALP-opleiding in uw districtscentrum te Hisarak zou gekregen hebben. Voor de volledigheid moet opgemerkt worden dat, in tegenstelling tot uw verklaringen, het Zerawal Zahid trainingscentrum niet in het Shinwar district maar in het Rodat district gelegen is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.2), wat opnieuw blijk geeft van uw slecht ingestudeerde kennis.

- U bent onwetend over het wapen dat u als lokaal politieagent gebruikte. U stelt dat u als ALP-lid met een Kalasnikov leerde schieten, waarbij u verklaart dat dit wapen een effectief bereik van 600 tot 700 meter en een maximumbereik van zo een 1.200 meter heeft. In realiteit blijkt dat het effectieve bereik van een Kalasnikov slechts 350 meter bedraagt, waardoor het vreemd is dat u beweert dat dit het dubbele zou zijn. Daarnaast beperkt het maximum bereik van dit wapen zich tot een 1.000 meter en niet tot een 1200 meter zoals u het stelde (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.3). Dat u onwetend bent over het wapen dat u als ALPlid gebruikte kan niet overtuigen.

2.2. Hoewel u over uw job als ALP-lid wat algemene generieke informatie kan vertellen, reikt uw kennis niet veel verder dan dit. Wanneer dieper doorgevraagd wordt, blijken uw verklaringen over uw jobprofiel bij de Afghaanse lokale politie niet-doorleefd en ongeloofwaardig.

- Uw wisselende verklaringen over hoe uw ALP-controlepost in de Hisarak bazaar georganiseerd was kunnen niet overtuigen. Hoewel uw controlepost - gelegen op een kruispunt van vier wegen in de bazaar van Hisarak district (CGVS p.25 en p.26) - volledig onder de verantwoordelijkheid van de lokale Afghaanse politie en uw eigen ALP-commandant stond, werkten er volgens uw verklaringen opmerkelijk genoeg, naast de tien lokale politieagenten, ook tien politieagenten van de burgerlijke orde en tien nationale politieagenten in uw controlepost (CGVS p.25). Uw verklaringen hierover kunnen niet overtuigen. Gevraagd hoe de taken dan onderling tussen de verschillende overheidsdiensten in uw controlepost verdeeld werden, stelt u dat de lokale politie er overdag en in de namiddag alleen werkte. De overige voornoemde 20 politieagenten van de andere overheidsdiensten zouden volgens uw verklaringen enkel opgeroepen worden wanneer de situatie in de namiddag en 's nachts onveilig werd. Zo werden zij bij specifieke situaties, bijvoorbeeld bij aanvallen gevraagd om de lokale politie bij te staan (CGVS p.25). Dat u hierna verklaart dat er 's nachts van deze 30 personen slechts twee lokale politieagenten in de controlepost achterbleven om deze te bewaken, terwijl de overige 28 anderen tot 's morgens vroeg op de vier wegen die de bazaar verbonden er op wacht stonden (CGVS p.25-26) biedt geen enkele logica. Er kan niet vanuit gegaan worden dat de veiligheid van de controlepost zelf door de povere bewaking van amper twee personen kon gegarandeerd worden. Het is bovendien vreemd dat uw team van lokale politieagenten bij jullie bewakingsopdracht gevraagd werd geen lichten te gebruiken (CGVS p.26). Er kan immers vanuit gegaan worden dat het juist de bedoeling van de bewakingsopdracht was om te controleren of er indringers in de bazaar bevonden.

- Voorts bent u niet eenduidig over het shiftsysteem dat uw team van lokale politieagenten in uw controlepost hanteerde. Volgens een eerste versie stelt u dat uw lokale politie-eenheid de bewaking van de bazaar en van de controlepost voor jullie rekening nam in één lange shift van 's avonds tot 's morgens en aansluitend van 8 uur 's morgens tot twaalf uur 's middags (CGV p.26). Wanneer het CGVS - gezien uw verklaringen dat u op deze wijze zo een 28 uur non-stop op wacht zou gestaan hebben - u opnieuw de mogelijkheid biedt duidelijkheid te geven over uw shiftsysteem, past u uw verklaringen opmerkelijk genoeg aan. In een tweede versie beschrijft u hoe u met uw team van zeven uur 's avonds tot zeven uur 's morgens bewaakt zou hebben om vervolgens van zeven uur 's morgens tot twaalf uur 's middags te slapen. Hierna zouden u en uw team vervolgens opnieuw de bewaking van twaalf uur 's middags tot 's avonds voor jullie rekening genomen hebben (CGVS p.26-27). Dat u volgens deze tweede versie zelfs ongeveer 29 uur non-stop aan het bewaken zou geweest zijn - gezien uw team volgens uw verklaringen ook verantwoordelijk was voor de nachtshift (CGSV p.26) - kan evenmin overtuigen. Bovendien stelt u vreemd genoeg bij deze laatste versie dat er steeds slechts 8 personen van uw team in de voormiddag mochten slapen en er altijd twee lokale politieagenten in de voormiddag in de controlepost wakker bleven (CGVS p.27). Dat uw controlepost niet enkel 's nachts (CGVS p.26) maar ook in de voormiddagen door slechts twee personen bewaakt werd (CGVS p.27) biedt gezien de grootte van uw team en het feit dat de taliban regelmatig aanvallen tegen overheidspersoneel in uw districtscentrum uitvoerden geen enkele logica. Uw uitleg dat andere overheidseenheden op het moment dat uw team sliep in de voormiddag patrouilles uitoefenden in de bazaar kan niet overtuigen. Dit gezien het rechtstreeks ingaat tegen uw eerdere verklaringen dat andere veiligheidsdiensten vooreerst niet standaard aanwezig waren in uw controlepost en bazaar, en tijdens specifieke gebeurtenissen zoals bij mogelijke aanvallen enkel in de namiddag en 's nachts aanwezig waren (CGVS p.25).

- Verder blijken uw verklaringen over de incidenten die u als lokaal politieagent op uw controlepost met de taliban meemaakte vaag en niet-doorleefd. U verklaart dat er regelmatig door de taliban - om de twee of drie dagen - op uw controlepost geschoten maar niet echt gevochten werd. U stelt dat de taliban naar de dorpen rondom Hisarak districtscentrum kwamen en er zich in bomen verstopten om van daaruit uw controlepost in Hisarak districtscentrum te beschieten. Echter, de dorpen die u opnoemt zoals [M.]/[M.K.] en [C.]/[S.K.] bevinden zich op meer dan drie kilometer afstand van het Hisarak districtscentrum (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.4), wat de geloofwaardigheid dat zij vanuit de bomen in naburige dorpen op uw controlepost schoten ondermijnt. Bovendien stelt u dat er in één jaar tijd slechts één keer hevig gevochten werd, waarbij de taliban effectief uw controlepost aanvielen en uw team versterking vroeg. Nadat jullie terugvochten zouden de taliban weggelopen zijn (CGVS p.27-28). Wanneer u gezien de vaagheid van uw

verklaringen (CGVS p.27) gevraagd wordt om hierover in detail te treden, geraakt u opnieuw niet verder dan dat het gevecht van twaalf uur 's nachts tot de ochtend duurde en leden van de nationale politie en van de burgerlijke orde politie versterking gaven. Het valt op dat u hierover amper informatie kan geven (CGSV p.28). Van iemand die toch beweert dat hij gedurende één jaar zou ingestaan zou hebben voor de veiligheid van de bazaar in het Hisarak districtscentrum, kan nochtans verwacht worden dat hij meer gedetailleerd over incidenten die er gebeurden in detail kan vertellen. De vaststelling dat dit bij u als dusdanig niet het geval is, ondergraaft uw beweerde tewerkstelling bij de lokale Afghaanse politie verder.

- Tenslotte blijkt uit COI informatie waarover het CGVS beschikt dat de financiering van de ALP in Afghanistan reeds op 30 september 2020 beëindigd werd en dat de ALP tijdens hetzelfde jaar ontbonden werd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.5). Hierdoor biedt het geen logica dat u zonder financiële tussenkomsten nog ongeveer vijf maanden na het stopzetting van de financiering en meerdere maanden na de ontbinding nog bij de Afghaanse lokale politie in Hisarak tewerkgesteld en betaald zou geweest zijn.

2.3. U bent niet eenduidig over uw verblijfplaats in de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, noch over het jaar waarin u Afghanistan definitief verliet.

- Enerzijds vertelt u bij uw DVZ Verklaring dat u de laatste zeven jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, dus van 2015 tot oktober 2022 in Jalalabad stad, in de wijk Khalisfamili woonde (DVZ, Verklaring DVZ, d.d. 17 januari 2024, punt 10). Anderzijds stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdig hieraan dat u niet in Jalalabad, maar van uw geboorte tot januari 2020 in [B.] dorp gewoond zou hebben, waarna u het jaar voor uw vertrek - volgens uw CGVS verklaringen van 25 januari 2020 tot 12 februari 2021 (CGVS p.9) - enkel in het districtscentrum van Hisarak verbleven zou hebben. Hierbij zou u toen u als lokale politieagent in Hisarak districtscentrum werkte één jaar lang uw familie niet gecontacteerd hebben (CGVS p.19), noch zou u naar [B.] op verlof gegaan zijn. Na het stopzetten van uw job zou u naar Jalalabad vertrokken zijn om zo Afghanistan te verlaten (CGVS p.7 en p.31).

- U legt voorts wisselende verklaringen af over het tijdstip waarop u definitief uit Afghanistan vertrok om naar Europa af te reizen. Hieruit volgt dat u evenmin eenduidig bent hoelang u na uw voornoemde job bij de ALP nog in Afghanistan zou gebleven zijn, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volgens uw verklaringen bij het CGVS zou u reeds in februari 2021 een eerste keer vanuit Afghanistan naar Iran vertrokken zijn en na uw deportatie in oktober 2022 een tweede keer na een verblijf van slechts één dag te Nimruz een tweede keer Afghanistan ontvlucht zijn. Volgens uw verklaringen bij DVZ was u echter in staat om in de afgelopen vier jaar met uw echtgenote in Afghanistan te huwen en drie kinderen te krijgen die bovendien allen in Jalalabad zouden geboren zijn (DVZ, DVZ Verklaring, d.d. 17 januari 2024, punt 16 en punt 18). Deze verklaringen ondersteunen opnieuw het vermoeden dat u langer in Afghanistan - zoals u bij DVZ verklaarde tot oktober 2022 - gebleven bent dan u aan het CGVS wil toegeven.

3. Uw verklaringen over uw eigen vervolgingsfeiten kunnen evenmin overtuigen. U verklaart dat er nooit enige persoonlijke incidenten tussen u en de taliban waren. De taliban zouden u slechts éénmalig onrechtstreeks via uw broer Waheed bedreigd hebben (CGVS p.29). Eén week nadat u als lokaal politieagent begonnen was zouden de taliban naar uw ouderlijk huis in [B.] langskomen zijn en bedreigd hebben uw broer Waheed mee te nemen (CGVS p.30) of zelfs vermoorden (DVZ, Vragenlijst CGVS, d.d. 3 september 2024, punt 5) indien u niet met uw job bij de lokale politie zou stoppen. Door bemiddeling van de dorpsoudsten en na de belofte dat uw broer niets met u te maken had, slaagde Waheed erin vrij te komen (CGVS p.30). Uw verklaringen hierover overtuigen niet. U heeft vooreerst geen idee welke talibanleden u en uw broer bedreigden (CGVS p.30). Voorts kan het niet overtuigen dat uw enige reactie op de bedreigingen van de taliban was dat u uw telefoon uitzette en het contact met uw familie tijdens uw job als lokaal politieagent verbrak (CGVS p.19). Dat u geen enkele inspanning leverde om na te gaan of uw belagers na het eerste incident nog terugkwamen om u en uw familieleden te bedreigen – vooral uw broer zou daarbij in gevaar zijn geweest - , biedt geen logica. Bovendien heeft u geen enkel idee of er na dit voorval sinds 2020 nog andere incidenten tussen de taliban en uw familieleden plaatsvonden (CGVS p.29-30). Uw uitleg voor uw onwetendheid is divers. Zo stelt u dat u sinds het begin van uw job bij de ALP na het voornoemde incident geen enkel contact meer met uw broer opnam (CGVS p.30). Bovendien zou uw broer op een berg wonen en over een slechte verbinding beschikken (CGVS p.29). Uit niets van uw verklaringen blijkt echter dat u enige moeite deed om u na uw vertrek terdege te informeren over de bedreigingen van de taliban tegen u of uw familieleden. Zeker gezien u sinds uw verblijf in België hiertoe de mogelijkheid had, maar naliet dit te doen.

Voor de volledigheid moet opgemerkt worden dat volgens uw verklaringen meerdere van uw familieleden op dit ogenblik nog steeds in Afghanistan wonen, dit zowel in [B.] als in Jalalabad waaronder uw ouders, uw vier broers, uw vrouw en kinderen en uw schoonvader (CGVS p.11-12). Hoewel de taliban de mogelijkheid om uw familieleden te bedreigen - zeker nu zij na de machtsovername gans Afghanistan controleren -, blijkt uit niets

van uw verklaringen dat zij dit echter doen. Hierdoor kan niet aangenomen worden dat de taliban u of uw familieleden op dit ogenblik viseren of naar het leven staan.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

4. De andere niet eerder besproken documenten die u neerlegt ter staving van uw dossier kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Vooreerst geeft de verblijfskaart van uw neef [K. M.] (Nationaal nummer [...]) enkel een indicatie van zijn eigen identiteit en verblijfsstatus in België. Dit document draagt bijgevolg niets bij tot de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Bovendien dient hierbij te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht op z'n eigen merites waarbij het aan u is om op concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit bovenstaande elementen. De documenten inzake uw eigen beroepsprofiel (documenten 2 tot 6) hebben slechts bewijswaarde in zoverre deze gepaard gaan met een coherent en doorleefd vluchtelingsverhaal, wat hier niet het geval is. Voorts blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf,

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie

in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terecht komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de

impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedepORTEERDEN. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Er is bovendien vastgesteld dat u 34 jaar oud was toen u in België aankwam en zeker tot minimum uw 26 jaar in Afghanistan verbleven heeft (DVZ, Inschrijving, d.d. 5 januari 2024) waaruit kan worden afgeleid dat u volledig in Afghanistan gevormd bent naar de Afghaanse waarden en normen. U geeft aan dat u [B.] dorp geboren bent waar u zeker tot januari 2021 woonde (CGVS p.7). U volgde er gedurende zeven jaar onderwijs en ging er naar de moskee (CGVS p.13). Voorts werkte u na uw studies op de velden met uw familieleden en haalde u hout in de bergen (CGVS p.17), waardoor aangenomen kan worden als Afghaans burger gedurende jaren in uw lokale gemeenschap actief was. Verder verklaart dat u soennitisch moslim bent en zowel in België als in Afghanistan bidt (CGSV p.11). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan volledig gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Daarom kan niet worden aangenomen dat u - na uw verblijf in België - totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. U heeft nog steeds regelmatig contact met uw familieleden in Afghanistan zoals bijvoorbeeld met uw broer [Y.], uw echtgenote en kinderen (CGVS p.12). Bovendien wonen nog andere familieleden zoals uw ouders, uw vier andere broers en hun gezinnen en uw schoonvader nog steeds op dit moment in Afghanistan, zoals in Jalalabad en [B.] (CGVS p.11-12).

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, zo vertelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u tijdens uw verblijf in België het voornemen heeft te studeren (CGVS p.3-4) toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft

gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat hem onterecht de vluchtelingenstatus is geweigerd. Hij gaat in op de verschillende motieven hieromtrent in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker zet uiteen dat de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban drastisch is veranderd. Hij citeert uit verschillende artikelen en/of rapporten die een beeld schetsen van de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in het land, en vermeldt hierbij de weblinks.

Verzoeker benadrukt hierbij dat de grove mensenrechtenschendingen in Afghanistan worden bewerkstelligd doordat de taliban een enorm strikte interpretatie van de sharia hanteren. Hierbij wordt elke uitdaging van hun beleid gezien als een uitdaging van het geloof zelf, met executies en wrede, onmenselijke en vernederende straffen als gevolg. In deze situatie is een terugkeer naar Afghanistan volgens hem in strijd met artikel 3 van het EVRM. In het bijzonder wijst hij op een reëel risico op mensenrechtenschendingen of op onmenselijke of vernederende behandelingen door de taliban tegen (gepercipieerde) 'verwesterde Afghanen' die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Afghanen die terugkeren uit het Westen worden volgens hem door de taliban gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen, zo stelt hij, een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, wat volgens artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging. Hij stelt al vijf jaar weg te zijn uit Afghanistan en ongeveer anderhalf jaar in België te verblijven en volledig te zijn geïntegreerd en verwesterd, minstens bij een terugkeer door de taliban als verwesterd te zullen worden beschouwd. Hij betoogt enkel nog de Westerse waarden te delen. Hij voert hierbij ook aan dat geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders uit Europa en de taliban in 2021 aankondigden dat afgewezen asielzoekers in Europa na terugkeer voor de rechtbank zouden moeten verschijnen. Tot heden is volgens hem geen duidelijk standpunt gekend van de taliban omtrent terugkeerders uit het Westen.

Verzoeker betoogt verder dat hij zich nergens op een veilige wijze kan vestigen. Hij erkent dat er sinds de machtsovername door de taliban een periode van daling was wat betreft het aantal onschuldige burgerslachtoffers, maar stelt dat dit eind 2022 en begin 2023 opnieuw in stijgende lijn ging. Hij verwijst naar een rapport van Nansen van 2022 waarin het standpunt wordt ingenomen dat het geweld tot op zekere hoogte ook nog op burgers in het algemeen is gericht en dat veiligere en beter toegankelijke wegen niet gelijk staan aan een significante verbetering van de veiligheid op de wegen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) zou zich volgens dit rapport niet baseren op accurate en evenwichtige informatie en de gekende landeninformatie selectief citeren. Zo zou het geen rekening houden met een bron die stelt dat er wel nog verschillende risico's zijn verbonden aan het reizen via de weg, zoals het feit dat ISKP gebruik maakt van explosieven op de weg, de risico's in verband met checkpoints van de taliban en de vele gerapporteerde 'roadside bombs'. Verzoeker voert ten slotte aan dat verweerder geen of onvoldoende rekening houdt met de groeiende dreiging van ISKP voor de burgerbevolking in Afghanistan.

2.3. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 2 december 2025 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over, waarin hij bijkomend verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023;
- SEM, *"Focus Afghanistan – Return from abroad"*, februari 2025.

3.2. Op 8 december 2025 maakt verzoeker een aanvullende nota over waarbij hij als nieuw element een dreigbrief van de taliban gedateerd op "03/08/1399" (wat overeenkomt met 24 oktober 2020) met beëdigde vertaling voegt.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet

van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.2.2. Tijdens zijn interview op het CGVS van 14 november 2024 beriep verzoeker zich op een vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn tewerkstelling voor de Afghaanse lokale politie (hierna: de ALP). Verzoeker sloot zich aan begin 2020 toen hij hoorde dat mededorpelingen plannen maakten om een controlepost van de ALP in zijn geboortedorp op te richten. Na een opleiding van vier weken, werd hij als politieagent gestationeerd bij een controlepost in de bazaar van het districtscentrum Hisarak. Nadat hij ongeveer één jaar bij de ALP had gewerkt, besloot hij om op 12 februari 2021 met zijn werk voor de ALP te stoppen. Vervolgens ging hij naar Jalalabad en eind februari 2021 vertrok hij uit Afghanistan. In oktober 2022 werd hij door de Iraanse autoriteiten gedeporteerd naar Afghanistan. Na enkele dagen in Nimruz te hebben verbleven, vertrok hij definitief uit Afghanistan.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en voormeld asielrelaas legde verzoeker volgende documenten voor: zijn taskara (kopie), zijn werkbadge, zijn wapenkaart, zijn opleidingsattest en zijn bankkaart van de ALP (originelen), de Belgische verblijfskaart van zijn neef (kopie) en een dreigbrief van de taliban gedateerd op “03/08/1399”, wat overeenkomt met 24 oktober 2020 (kopie, met beëdigde vertaling).

4.2.3. De Raad stelt allereerst vast dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Uit de door verweerder aangebrachte objectieve landeninformatie in de “COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afghaanse stukken kan bijgevolg maar een

beperkte bewijswaarde worden gehecht. Verzoeker brengt ook geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Hij komt niet verder dan te stellen dat een algemene mogelijkheid tot vervalsing geen juridische basis is om individuele stukken automatisch ongeloofwaardig te verklaren, maar miskent hiermee dat het er helemaal niet om gaat dat de voorgelegde stukken “*automatisch ongeloofwaardig*” worden bevonden, maar wel dat wordt vastgesteld dat deze een zeer beperkte bewijswaarde hebben en dus samen moeten worden bekeken met verzoekers verklaringen en de gekende landeninformatie.

De voorgelegde taskara is ook hoogstens een indicatie van verzoekers identiteit en de verblijfskaart van zijn neef is enkel een indicatie van diens identiteit en verblijfsstatus in België. Zoals de commissaris-generaal terecht aanstipt, dient elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker.

Voor zover de voorgelegde documenten slechts kopieën betreffen, merkt de Raad nog op dat aan kopieën hoe dan ook nauwelijks enige bewijswaarde kan worden toegekend, omdat ze makkelijk zijn te vervalsen.

4.2.4. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.5. Voorafgaand aan dit onderzoek stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, allereerst vast dat verzoeker wisselende verklaringen aflegde ten opzichte van verschillende Europese asielinstanties, wat zijn algemene geloofwaardigheid op de helling zet. In dit verband weerhoudt de Raad de volgende vaststellingen als determinerend:

(1) Verzoeker gaf allereerst in Frankrijk een volledig ander asielmotief op dan in België. In Frankrijk gaf hij zo als reden voor zijn verzoek om internationale bescherming op dat de taliban de steenmachines waarmee zijn broers op de weg van Laghman werkten in brand staken waardoor hij vervolging vreest. Hij vertelde aan de Franse asielinstanties daarentegen niets over zijn aansluiting bij de ALP.

Verzoeker erkent dat hij in Frankrijk zijn “*militaire achtergrond*” heeft verzwegen. Hij herhaalt zijn verklaring dat hij dit deed uit angst en onwetendheid en op aanraden van familieleden die vreesden dat dit zijn kansen op asiel zou schaden. Dit wijst volgens hem niet op een intentie om te misleiden, maar enkel op “*desinformatie en psychologische kwetsbaarheid in een onbekende procedure*”. Hij wijst op zijn afkomst uit conflictgebied. Hij stelt in België vanaf het begin volledige en eerlijke verklaringen te hebben afgelegd over zijn militaire verleden, ingegeven door het feit dat hij hier twee neven heeft bij wie hij zich veilig en ondersteund voelt.

Er mag van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom internationale bescherming vraagt, evenwel vanaf dat hij in een Europese lidstaat een beschermingsverzoek indient, worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt. Dat verzoeker er duidelijk niet voor terugdeinst om een volstrekt verzonnen relaas naar voor te brengen, doet terecht afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid. Hij komt ook niet verder dan een eerder algemene en standaard uitleg die blijft beperkt tot loutere beweringen en die op geen enkel punt een aanvaardbare uitleg vormt voor het naar voor brengen van een volledig andere asielmotieven in Frankrijk en in België. Zijn uitleg houdt ook weinig steek, nu mag worden aangenomen dat Afghaanse beschermingsverzoeken in Frankrijk aan dezelfde EUAA landeninformatie wordt getoetst, zodat niet valt in te zien dat een “*militair profiel*” in Frankrijk – in tegenstelling tot in België – geen kansen op succes zou bieden.

(2) Verzoeker gaf bij de Kroatische autoriteiten een volledig andere geboortedatum op, waardoor hij zich er maar liefst acht jaar jonger voordeed dan hij in werkelijkheid is. Deze niet-betwiste vaststelling bevestigt dat verzoeker er niet voor terugdeinst om ook over zijn identiteit leugenachtige verklaringen naar voor te brengen. Hij brengt hiervoor geen enkele rechtvaardiging naar voor.

4.2.6. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad vervolgens – in navolging van de commissaris-generaal – vast dat verzoekers voorgehouden profiel als lid van de ALP elke geloofwaardigheid mist en evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij door de taliban zou worden gevisieerd of gezocht omwille van dit profiel. Dit omwille van een geheel van onwetendheden,

oppervlakkigheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, omdat zijn verklaringen niet steeds stroken met de gekende landeninformatie en waar ten slotte sprake is van een desinteresse in de bedreigingen aan zijn adres en het lot van de in zijn dorp achtergebleven familieleden die niet te rijmen valt met de voorgehouden vrees voor vervolging. Dit alles wordt onderbouwd door de volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en die – zoals blijkt uit de verdere bespreking – door verzoeker niet in een ander daglicht worden geplaatst, verklaard of weerlegd.

4.2.7. De Raad treedt de commissaris-generaal allereerst bij in het oordeel dat verzoeker zijn tewerkstelling voor de ALP niet aannemelijk heeft kunnen maken, wat op zich ook reeds volledig de grond voor de ingeroepen vervolgingsfeiten onderuit haalt. Dit nu hij er niet in is geslaagd om doorleefd en gedetailleerd te vertellen over de verschillende aspecten van zijn profiel en zijn verklaringen een (slecht) ingestudeerd karakter vertonen en ook getuigen van een gebrek aan essentiële kennis over zijn eigen jobprofiel. Dit alles wordt onderbouwd door de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden bijgetreden en als voldoende draagkrachtig worden beschouwd om voormelde vaststellingen te onderbouwen.

(1) Verzoekers verklaringen over zijn indiensttreding en zijn opleiding bij de ALP kunnen allereerst niet overtuigen.

- Zo zijn verzoekers verklaringen over de reden waarom hij wenste aan te sluiten bij de ALP onaannemelijk in het licht van de door hem geschetste veiligheidssituatie. Zo gaf hij aan dat de taliban sinds 2010 de macht over zijn dorp en de volledige regio errond hadden en dat enkel het districtscentrum Hisarak – op ongeveer één uur van zijn dorp gelegen – door de voormalige Afghaanse overheid werd gecontroleerd. Met uitzondering van het districtscentrum Hisarak waren er in de regio geen controleposten van de ALP. Omdat de taliban de dorpingen lastigvielen, besloten de dorpingen ter beveiliging van het dorp een controlepost van de ALP op te richten en hierop besloot verzoeker om in dienst te treden bij de ALP. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker en de dorpingen een dergelijk groot risico zouden nemen om een ALP-controlepost in het dorp te willen oprichten, in een omgeving die volledig door de taliban werd gecontroleerd en zonder ondersteuning van enig andere controlepost in de buurt van het dorp. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt ook dat er in zijn dorp ooit een controlepost van de lokale politie werd opgericht.

Verzoeker betoogt dat de aanwezigheid van de taliban in zijn regio net *“het ontstaan van dergelijke verzetsactie/groep [ondersteunt]”*. Hij benadrukt dat in rurale Afghaanse regio's lokale milities of burgerwachten vaak spontaan werden georganiseerd ter bescherming tegen intimidatie door de taliban, vaak met tijdelijke of gedeeltelijke erkenning door de overheid. Hij verwijst naar landeninformatie over de ALP, met name dat de ALP door de VS en de NAVO werd opgericht net om dit soort lokale, semi-autonome verdedigingseenheden te ondersteunen. Volgens verzoeker is het bestaan van een controlepost in zijn dorp dus niet onlogisch, maar net typerend voor de hybride situatie die zich er voordeed. Echter gaat verzoeker met zijn betoog volledig voorbij aan het essentiële aspect in de voormelde beoordeling van het enorme veiligheidsrisico dat hijzelf en de dorpingen zouden nemen door een controlepost op te richten terwijl de hele regio – buiten het districtscentrum Hisarak – reeds volledig werd gecontroleerd door de taliban en zonder dat er enige andere controlepost in de buurt van het dorp was die ondersteuning kon bieden. Waar verzoeker net dit essentiële aspect onbesproken laat, kan hij met zijn betoog geen afbreuk doen aan voormelde beoordeling.

Verzoeker betoogt nog dat het helemaal niet opmerkelijk is dat hij nooit effectief als agent in zijn dorp heeft gewerkt en verwijst hiervoor naar de centrale organisatie van de ALP. Volgens hem kwam het vaker voor dat rekruten elders werden gestationeerd of werden verplaatst tijdens hun diensttijd. Hij stelt op het CGVS ook duidelijk te hebben verklaard dat het oorspronkelijk geplande project om controleposten uit te breiden door de voortdurende gevechten in de regio niet van de grond kwam, dat de weg naar het district onveilig was, dat het gedurende een lange periode niet mogelijk was om de regio te verlaten door de gevechten en de afwezigheid van vluchten en dat het pas na een jaar was dat de situatie in de regio enigszins verbeterde en het mogelijk was voor hem om te vertrekken naar Jalalabad en vervolgens België. Hij stelt dat zijn beslissing om te vertrekken niet een gevolg was van een gebrek aan motivatie of overtuiging, maar wel van de veiligheidssituatie. Dit betoog vermag echter andermaal niet de voormelde beoordeling te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Integendeel ondersteunt verzoeker met dit betoog eerder het motief dat het in de veiligheidssituatie zoals deze op dat ogenblik bestond niet realistisch en aannemelijk is dat hij en zijn dorpsgenoten het plan zouden hebben opgevat om in hun dorp een lokale post op te zetten.

- Verzoeker legt verder geen eenduidige verklaringen af over waar hij zijn opleiding volgde en over hoe lang deze duurde. Dit wordt in de bestreden beslissing op overtuigende wijze onderbouwd als volgt:

“In een eerste versie verklaart u dat u als ALP-lid eerst gedurende één week een opleiding bij een eenheid genaamd ‘Laser Katay’ volgde - waarbij u niet preciezerde waar u dit deed - waarna u de rest van uw ALP-opleiding in het Hisarak districtscentrum vervulde (CGVS p.21), de plaats waar u als lokaal politieagent gestationeerd werd (CGVS p.24). Gevraagd waar uw opleidingsacademie dan gelokaliseerd was, verklaart u dat uw opleiding aan de Zerawal Zahid academie doorging, die op de weg van Jalalabad naar Torkham - na Sorgh Dewal en Sharshay - gelegen was (CGVS p.21). Dat u vervolgens in een - tweede - versie opeens de termijn van uw opleiding aanpast en verklaart dat u niet één (CGSV p.21) maar vier weken training in de Zerawal Zahid academie volgde (CGVS p.22) is bevreemdend. Bij de beschrijving van uw vier weken opleiding in de Zerawal Zahid academie - die u week per week beschrijft - schuift u zelfs een aantal bizarre elementen naar voren. Zo moest u tijdens uw doelwittraining op skeletten schieten (CGVS p.22), wat toch wel zeer vreemd is.

Wanneer het CGVS u, gezien uw wisselende verklaringen, de mogelijkheid biedt om duidelijkheid te scheppen over de termijn en de locatie van uw beide opleidingen, slaagt u er opnieuw niet in te overtuigen. In een derde versie - waarbij u met geen woord meer rept over de vier weken durende opleiding bij de Zerawal Zahid Academie - stelt u dat u eerst een opleiding van één week bij de Laser eenheid bij het politiehoofdkwartier te Jalalabad volgde, waarna u naar het Hisarak district vloog om er de rest van uw opleiding te Hisarak district te vervullen (CGVS p.22-23). Wanneer het CGVS u confronteert dat uw laatste versie rechtstreeks ingaat tegen uw eerdere verklaringen dat u vier weken les in de Zerawal Zahid Academie volgde (CGVS p.22), ontkent u vreemd genoeg opeens stellig dat u ooit een opleiding in de Zerawal Zahid Academie deed (CGVS p.23). Gevraagd duidelijkheid te bieden of u die voornoemde vier weken opleiding dan in het Hisarak districtscentrum volgde, stelt u dat u eerst één week te Jalalabad (cfr. andere naam voor Nangarhar stad CGVS p.8) en vervolgens drie weken te Hisarak een opleiding volgde (CGVS p.23). Als uitleg voor de tegenstrijdigheden in uw eerdere verklaringen vertelt u dat u eigenlijk bedoelde dat er in Jalalabad stad een sub-academie van de Zerawal Zahid academie gelegen was en dat de hoofdacademie ervan in het Shinwar district gelokaliseerd was (CGVS p.23).”

In zijn verzoekschrift sluit verzoeker aan bij deze laatste uitleg. Hij betoogt dat een en ander kan worden verklaard door het chaotische onderwijssysteem voor politieagenten in Afghanistan, waar opleidings-centra en sub-centra soms geen eenduidige namen dragen of kunnen variëren afhankelijk van de locatie en periode waarin de opleiding plaatsvond. De term “Zerawal Zahid Academie” kan volgens hem bijvoorbeeld een informele benaming zijn voor een trainingscentrum binnen een grotere militaire of politie-instelling, wat voor verwarring kan zorgen, vooral als meerdere sub-academies binnen deze regio actief waren. Hij stelt dat hij ‘wellicht’ niet op de hoogte was van het administratieve verschil tussen de verschillende academies en het daarom begrijpelijk is dat hij verschillende termen gebruikte om dezelfde opleidingslocatie te beschrijven. Hij stelt dat de algemene inhoud en de hoofdlijnen van zijn verklaringen echter consistent zijn, met name dat hij een opleiding volgde en dit eerst in Jalalabad en vervolgens in Hisarak. Hij benadrukt te hebben aangegeven dat hij vier weken opleiding volgde in de “Zerawal Zahid Academie”, “wat vervolgens werd verduidelijkt als een combinatie van opleiding in zowel Jalalabad als Hisarak”. Hij benadrukt nog de chaotische situatie in zijn land in die tijd, nu er een conflict aan de gang was. Hij stelt dat de capaciteit van de politieopleiding beperkt was, wat voor hem “moeilijk te onderscheiden was in termen van locatie en duur”. Hij stelt te hebben aangegeven dat er veel bewegingen en verplaatsingen waren en dat hij bij verschillende trainingscentra terecht kwam zonder dat deze altijd duidelijk waren gedefinieerd in termen van tijd en locatie. Nog stelt hij dat “trainingen onder ongewone omstandigheden variëren afhankelijk van de situatie op het terrein en de snelheid waarmee de veiligheidssituatie veranderde”.

Met dit eerder algemene en vage betoog laat verzoeker echter na om een concrete uitleg en rechtvaardiging naar voor te brengen voor de fundamentele incoherenties die werden vastgesteld in zijn verklaringen. In dit verband moet ook worden benadrukt dat een situatie van conflict en een mogelijk chaotisch onderwijssysteem er niet aan in de weg staan dat van een verzoeker om internationale bescherming wel degelijk coherente en eenduidige verklaringen mogen worden verwacht over de politieopleiding die hij persoonlijk stelt te hebben genoten, in het bijzonder de precieze plaatsen waar deze plaatsvond en de tijdsduur ervan. De commissaris-generaal heeft op overtuigende wijze aangetoond dat verzoeker hierin niet is geslaagd en dat zijn poging om zijn eigen tegenstrijdige verklaringen recht te zetten niet kan overtuigen: “Vooreerst heeft u het in uw eerdere verklaringen wanneer u over uw eigen academie vertelt het duidelijk niet over een sub-academie te Jalalabad stad maar beschrijft u uitvoerig hoe uw eigen opleidingsacademie niet in Jalalabad stad maar op de weg richting Torkham lag (CGVS p.21). Voorts zou uw opleiding volgens uw eerste verklaringen in de academie richting Torkham vier weken geduurd hebben (CGVS p.22), terwijl uw opleiding volgens uw latere verklaringen in Jalalabad doorging en slechts één week duurde (zie supra). Hieruit blijkt opnieuw dat u het onmogelijk over dezelfde academie kan hebben.” Verzoekers betoog is ontoereikend om de gedane vaststellingen over een essentieel aspect van zijn relaas, met name zijn opleiding voor de ALP en waar hij deze precies volgde, te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Bovendien heeft de commissaris-generaal ook terecht vastgesteld dat verzoekers verklaringen niet geheel in lijn liggen met de gekende landeninformatie, wat eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn opleiding: “Daarnaast moet opgemerkt worden dat uit de COI informatie waarover

het CGVS beschikt blijkt dat de lokale Afghaanse politie (ALP) gewoon was om een vier weken durende opleiding in één van de regionale trainingscentra (RTC) in Afghanistan te volgen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.1) waardoor het vreemd is dat uw opleiding daarop een uitzondering zou geweest zijn. Dit gezien uw verklaring dat u het grootste deel van uw ALP-opleiding in uw districtscentrum te Hisarak zou gekregen hebben. Voor de volledigheid moet opgemerkt worden dat, in tegenstelling tot uw verklaringen, het Zerawal Zahid trainingscentrum niet in het Shinwar district maar in het Rodat district gelegen is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.2), wat opnieuw blijkt geeft van uw slecht ingestudeerde kennis.”

- Verzoeker is nog onwetend over het wapen dat hij als lokale politieagent gebruikte, wat in de bestreden beslissing concreet wordt onderbouwd als volgt: *“U stelt dat u als ALP-lid met een Kalasnikov leerde schieten, waarbij u verklaart dat dit wapen een effectief bereik van 600 tot 700 meter en een maximumbereik van zo een 1.200 meter heeft. In realiteit blijkt dat het effectieve bereik van een Kalasnikov slechts 350 meter bedraagt, waardoor het vreemd is dat u beweert dat dit het dubbele zou zijn. Daarnaast beperkt het maximum bereik van dit wapen zich tot een 1.000 meter en niet tot een 1200 meter zoals u het stelde (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.3).”*

Verzoeker betoogt dat de term *“effectief bereik”* subjectief kan zijn, afhankelijk van hoe iemand zijn ervaring beschrijft. Hij stelt dat de cijfers die hij opgaf het resultaat zijn van zijn algemene kennis opgedaan tijdens de opleiding, maar de technische gegevens kunnen verschillen afhankelijk van de variant van het wapen en de omstandigheden waarin het werd gebruikt. Zo kan volgens hem het bereik dat hij heeft genoemd, zijn gebaseerd op de ervaring van het wapen in verschillende omstandigheden, zoals in gevechtssituaties. Dit discussiepunt moet volgens hem worden gezien in de bredere context van misverstanden die vaak ontstaan uit beperkte opleiding, de moeilijkheden van communicatie in stressvolle situaties en het gebrek aan gedetailleerde technische kennis bij de meeste veldagenten. Deze gehele uitleg is echter ontoereikend om te verklaren dat het door verzoeker opgegeven *“effectieve bereik”* van het wapen dat hij zou hebben gebruikt als lokale politieagent maar liefst het dubbele bedraagt van de werkelijkheid, zoals wordt aangetoond aan de hand van informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker gaf ook niet aan dat hij niet zeker was over dit antwoord, zodat niet valt in te zien hoe enig misverstand, miscommunicatie, stress of een gebrek aan technische kennis zijn opvallend van de gekende informatie afwijkende antwoord kan verklaren. Alleszins is zijn betoog hierover te algemeen en abstract en mist dit de nodige persoonlijke en concrete invulling. Van iemand die ongeveer één jaar heeft gewerkt bij de ALP en zo een ruime praktijk- en terreinervaring heeft, mag terecht worden verwacht dat hij het *“effectief bereik”* van zijn dienstwapen min of meer kent en dit alleszins niet dubbel zo ver inschat. Dit alles doet terecht de nodige vragen rijzen over de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

- Verzoeker citeert nog uit zijn gehoorverslag wat betreft zijn verklaringen over zijn registratie en aanwerving bij de ALP. Hij stelt dat deze verklaringen bijzonder concreet en doorleefd zijn, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal voorhoudt. Hij stelt zo te hebben gewezen op de noodzaak van borgpersonen, de rol van de malek bij de administratie, het verzamelen van kopieën van de taskara's van de borgpersonen, het biometrisch registratiesysteem (vingerafdrukken en foto's van het oog) en de academie die volgde na validatie door het provinciale huis. Hij benadrukt ook dat deze beschrijvingen overeenstemmen met wat is gekend over rekrutering voor de ALP in de gekende objectieve landeninformatie. Hij betoogt dat het gegeven dat hij enkele details niet in formeel jargon verwoordt, geen aanwijzing is van ingestudeerde verklaringen, maar net indicatief voor de authenticiteit van iemand zonder juridische of diplomatieke achtergrond. In dit verband wijst de Raad er nog op dat het op zich niet wordt betwist dat verzoeker een aantal algemene zaken over de registratie kon vertellen en hij een generieke achtergrondkennis over de dorpen en verantwoordelijken in zijn regio heeft. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, en ook verzoeker in wezen aangeeft, betreft dit informatie die tot op zekere hoogte ook via andere personen of via de gekende landeninformatie kan worden verkregen. De Raad stelt zich samen met de commissaris-generaal op het standpunt dat de hierboven gedane vaststellingen er terecht op wijzen dat verzoekers verklaringen over zijn indiensttreding en opleiding bij de ALP eerder een (slecht) ingestudeerd en niet-doorleefd karakter vertonen en deze ongeloofwaardig voorkomen.

(2) Verzoeker kan daarnaast over zijn job bij de ALP weliswaar wat algemene generieke informatie geven, maar wanneer dieper wordt doorgevraagd, blijken zijn verklaringen over zijn jobprofiel bij de ALP niet-doorleefd en ongeloofwaardig.

- Verzoeker legt zo onaannemelijke verklaringen af over hoe zijn ALP-controlepost in de Hisarak-bazaar was georganiseerd. Dit wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze onderbouwd als volgt: *“Hoewel uw controlepost - gelegen op een kruispunt van vier wegen in de bazaar van Hisarak district (CGVS p.25 en p.26) - volledig onder de verantwoordelijkheid van de lokale Afghaanse politie en uw eigen ALP-commandant stond, werkten er volgens uw verklaringen opmerkelijk genoeg, naast de tien lokale politieagenten, ook tien politieagenten van de burgerlijke orde en tien nationale politieagenten in uw controlepost (CGVS p.25). Uw verklaringen hierover kunnen niet overtuigen. Gevraagd hoe de taken dan onderling tussen de verschillende*

overheidsdiensten in uw controlepost verdeeld werden, stelt u dat de lokale politie er overdag en in de namiddag alleen werkte. De overige voornoemde 20 politieagenten van de andere overheidsdiensten zouden volgens uw verklaringen enkel opgeroepen worden wanneer de situatie in de namiddag en 's nachts onveilig werd. Zo werden zij bij specifieke situaties, bijvoorbeeld bij aanvallen gevraagd om de lokale politie bij te staan (CGVS p.25). Dat u hierna verklaart dat er 's nachts van deze 30 personen slechts twee lokale politieagenten in de controlepost achterbleven om deze te bewaken, terwijl de overige 28 anderen tot 's morgens vroeg op de vier wegen die de bazaar verbonden er op wacht stonden (CGVS p.25-26) biedt geen enkele logica. Er kan niet vanuit gegaan worden dat de veiligheid van de controlepost zelf door de povere bewaking van amper twee personen kon gegarandeerd worden. Het is bovendien vreemd dat uw team van lokale politieagenten bij jullie bewakingsopdracht gevraagd werd geen lichten te gebruiken (CGVS p.26). Er kan immers vanuit gegaan worden dat het juist de bedoeling van de bewakingsopdracht was om te controleren of er indringers in de bazaar bevonden.”

Verzoeker benadrukt andermaal de vaak chaotische situatie op het terrein. Hij stelt dat het niet ongebruikelijk was dat lokale politieposten werden bewaakt door een combinatie van veiligheids-eenheden, afhankelijk van het moment, de dreiging en de beschikbare manschappen. Dit wordt op zich ook niet gesteld in de voormelde motivering. Verzoeker stelt nog dat zijn verklaringen over wie wanneer aanwezig was, kunnen verschillen naargelang de herinnering aan specifieke dagen of incidenten. Nog is het volgens hem niet onlogisch dat er 's nachts slechts twee agenten in de controlepost aanwezig waren, terwijl de rest op de wegen stond. Mobiele bewaking buiten de post kon zo ook een essentiële opdracht zijn, vooral wanneer er een aanval werd verwacht. Het is volgens hem onrealistisch om van een lokale politieagent te verwachten dat hij gedetailleerde en perfect consistente militaire verslagen kan geven. Verzoeker blijft met zijn betoog echter in gebreke de kern van voormelde beoordeling in een ander daglicht te stellen of te weerleggen, met name dat zijn verklaringen onaannemelijk zijn waar er niet van kan worden uitgegaan dat de veiligheid van de controlepost kon worden gegarandeerd door amper twee personen en dat het evenzeer onaannemelijk voorkomt dat ze bij bewakingsopdrachten geen lichten mochten gebruiken, terwijl niet valt in te zien hoe ze zo hun bewakingsopdracht konden vervullen. Zijn betoog dat het niet onlogisch zou zijn dat de controlepost soms werd bewaakt door slechts een beperkt aantal mensen, nu het vaak een kwestie was van “*wat mogelijk is*”, kan in dit verband ook niet volstaan of overtuigen. In de door verzoeker geschetste situatie zou het immers perfect mogelijk moeten zijn om de post door meer manschappen te laten bewaken. Ook het betoog dat de taliban vaak niet frontaal aanvielen maar werkten via sluipschutters of hinderlagen, doet niet fundamenteel anders denken over de voorgaande vaststellingen.

- Verder blijken verzoekers verklaringen over de incidenten die hij als lokale politieagent op zijn controlepost met de taliban meemaakte vaag en niet-doorleefd, zoals wordt aangetoond door de volgende motivering: “*U verklaart dat er regelmatig door de taliban - om de twee of drie dagen - op uw controlepost geschoten maar niet echt gevochten werd. U stelt dat de taliban naar de dorpen rondom Hisarak districtscentrum kwamen en er zich in bomen verstopten om van daaruit uw controlepost in Hisarak districtscentrum te beschieten. Echter, de dorpen die u opnoemt zoals [M.]/[M.K.] en [C.]/[S.K.] bevinden zich op meer dan drie kilometer afstand van het Hisarak districtscentrum (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.4), wat de geloofwaardigheid dat zij vanuit de bomen in naburige dorpen op uw controlepost schoten ondermijnt. Bovendien stelt u dat er in één jaar tijd slechts één keer hevig gevochten werd, waarbij de taliban effectief uw controlepost aanvielen en uw team versterking vroeg. Nadat jullie terugvochten zouden de taliban weggelopen zijn (CGVS p.27-28). Wanneer u gezien de vaagheid van uw verklaringen (CGVS p.27) gevraagd wordt om hierover in detail te treden, geraakt u opnieuw niet verder dan dat het gevecht van twaalf uur 's nachts tot de ochtend duurde en leden van de nationale politie en van de burgerlijke orde politie versterking gaven. Het valt op dat u hierover amper informatie kan geven (CGSV p.28). Van iemand die toch beweert dat hij gedurende één jaar zou ingestaan zou hebben voor de veiligheid van de bazaar in het Hisarak districtscentrum, kan nochtans verwacht worden dat hij meer gedetailleerd over incidenten die er gebeurden in detail kan vertellen. De vaststelling dat dit bij u als dusdanig niet het geval is, ondergraaft uw beweerde tewerkstelling bij de lokale Afghaanse politie verder.”*

Verzoeker preciseert thans dat zijn verklaringen dat de taliban vanuit de genoemde dorpen schoten niet letterlijk waren bedoeld, maar hij eerder bedoelde dat ze werden beschoten vanuit de richting van bosrijke zones in de omgeving van die dorpen. Verzoeker verklaarde echter wel degelijk: “*de taliban kwamen naar het dorp en verstopten zich in de bomen en dan beschieten ze de controlepost*”. Nog stelde hij uitdrukkelijk dat ze “*vanuit die dorpen*” werden aangevallen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, hierna: NPO, p. 28). Het lijkt er aldus veeleer op dat verzoeker – tevergeefs – tracht om zijn verklaringen bij te stellen, om deze meer in lijn te brengen met de door de commissaris-generaal gedane pertinente vaststellingen.

Verzoeker betoogt nog dat de kritiek dat hij te weinig details kan geven over de schietincidenten of “*het grote gevecht*” geen rekening houdt met de Afghaanse context waarin confrontaties plaatsvinden. Zo komt het volgens hem in conflictzones vaak voor dat er herhaaldelijk beschietingen plaatsvinden zonder directe confrontaties, wat hij ook heeft beschreven. Hij wijst er nog op dat als de post om de paar dagen wordt beschoten, er een zekere vervlakking in de herinnering optreedt. Dit betoog zou kunnen verklaren dat

verzoeker de regelmatige schietincidenten niet allemaal in detail kan beschrijven, maar zet andermaal niet het onaannemelijk karakter van zijn verklaringen recht dat ze vanuit de naburige dorpen werden beschoten en verder kan dit geen rechtvaardiging vormen voor de oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen van verzoeker over het hevige gevecht dat hij meemaakte, waarbij de taliban effectief de controlepost aanvielen en ze versterking moesten vragen. Deze laatste vaststelling ontgraaft terecht op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden tewerkstelling bij de ALP.

(3) Uit de landeninformatie die het CGVS heeft toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat de financiering van de ALP in Afghanistan reeds op 30 september 2020 werd beëindigd en dat de ALP tijdens hetzelfde jaar werd ontbonden. Hierdoor is het ongeloofwaardig dat verzoeker niettemin nog ongeveer vijf maanden na het stopzetting van de financiering en meerdere maanden na de ontbinding nog bij de ALP in Hisarak tewerkgesteld en betaald zou geweest zijn.

De stopzetting van de financiering van de ALP in september 2020 betekende volgens verzoeker niet dat alle lokale eenheden onmiddellijk stopten met functioneren. Hij stelt dat in veel districten lokale politie-eenheden doorgingen met functioneren, soms op instructie van lokale gezagdragers of met steun van provinciale gouverneurs. In sommige gevallen bleven ze functioneren zonder betaling of met vertraagde, informele compensatie. In een onveilig district als Hisarak, met een beperkte centrale controle, is het volgens hem plausibel dat hij zijn functie nog enkele maanden na de officiële ontbinding bleef uitvoeren, zeker wanneer evacuatie of reorganisatie van veiligheidspersoneel onmogelijk was. Volgens hem verklaart de chaos van het aftakelende regeringssysteem, het wegvalLEN van communicatie en het ontbreken van formele ontslagprocedures in de ALP dat hij in het eerste semester van 2021 nog steeds als lid van de operationele eenheid werd beschouwd. Dit niet-onderbouwde betoog vermag echter niet te verhelpen dat het in het licht van de gekende landeninformatie terecht ongeloofwaardig is dat verzoeker nog ongeveer vijf maanden na het stopzetting van de financiering en meerdere maanden na de ontbinding nog bij de ALP in Hisarak tewerkgesteld en betaald zou geweest zijn, te meer nu nergens uit verzoekers verklaringen enige kennis bleek van de ontmanteling van de ALP.

Verzoeker citeert nog een passage uit een SIGAR-rapport van 2021 in verband met Afghaanse luchtvaartmaatschappijen. De relevantie hiervan blijkt echter niet.

(4) Verzoeker legt ten slotte geen eenduidige verklaringen af over zijn verblijfplaats in de jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan, noch over het jaar waarin hij het land definitief verliet.

Zo gaf verzoeker, zoals hij niet betwist, op de Dienst Vreemdelingenzaken op dat hij de laatste zeven jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan, met name van 2015 tot oktober 2022, in de stad Jalalabad woonde (Verklaring DVZ 17 januari 2024, punt 10). Zijn verklaringen op het CGVS luiden echter dat hij van zijn geboorte tot januari 2020 in zijn geboortedorp woonde en hij daarna tijdens zijn dienstjaar bij de ALP in het districtscenrum van Hisarak woonde. Pas na het stopzetten van zijn job zou hij naar Jalalabad zijn vertrokken om korte tijd later Afghanistan een eerste keer te verlaten. In antwoord op deze flagrante tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen beperkt verzoeker zich er toe uit te leggen waarom hij tijdens zijn dienstjaar niet naar huis kon terugkeren en te stellen dat deze periode van werkgerelateerde afwezigheid typerend is voor ALP-agenten die in onveilige districten werkten en daarom lange tijd gescheiden leefden van hun gezin. Hiermee wordt geen enkele afbreuk gedaan aan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen wat betreft zijn verblijfplaats(en) in Afghanistan voor zijn vertrek.

Verzoeker legt daarnaast wisselende verklaringen af over het tijdstip waarop hij definitief uit Afghanistan vertrok om naar Europa te reizen, waardoor hij evenmin eenduidig is in hoelang hij na zijn voorgehouden job nog in Afghanistan heeft verbleven. Dit wordt in de bestreden beslissing op correcte en pertinente wijze onderbouwd als volgt: *“Volgens uw verklaringen bij het CGVS zou u reeds in februari 2021 een eerste keer vanuit Afghanistan naar Iran vertrokken zijn en na uw deportatie in oktober 2022 een tweede keer na een verblijf van slechts één dag te Nimruz een tweede keer Afghanistan ontvlucht zijn. Volgens uw verklaringen bij DVZ was u echter in staat om in de afgelopen vier jaar met uw echtgenote in Afghanistan te huwen en drie kinderen te krijgen die bovendien allen in Jalalabad zouden geboren zijn (DVZ, DVZ Verklaring, d.d. 17 januari 2024, punt 16 en punt 18). Deze verklaringen ondersteunen opnieuw het vermoeden dat u langer in Afghanistan - zoals u bij DVZ verklaarde tot oktober 2022 - gebleven bent dan u aan het CGVS wil toegeven.”*

Inzake het tijdstip van vertrek uit Afghanistan merkt verzoeker op dat het geen eenmalige, lineaire migratie betrof, maar een vlucht in fases en dit wel vaker voorkomt in de Afghaanse context. De registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken weerspiegelt volgens hem het laatste, definitieve vertrekmoment, terwijl zijn CGVS-verklaring focust op het eerste vluchtmoment, dat niet tot zijn definitief vertrek leidde. Deze uitleg zou eventueel plausibel kunnen zijn, ware het niet dat de commissaris-generaal correct aanstipt dat het door verzoeker geschetste vluchtrelaas haaks staat op zijn eigen verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 januari 2024 dat hij ongeveer vier jaar eerder was gehuwd in zijn dorp en uit dit huwelijk drie kinderen zijn voortgekomen die allen zijn geboren in Jalalabad. Hij moet aldus zijn gehuwd ergens begin 2020, of nog

kort voordat hij begin 2020 aansloot bij de ALP. Vervolgens woonde hij een jaar in het districtscentrum van Hesarak. Hij stelde tijdens dit jaar één jaar lang zijn familie niet te hebben gecontacteerd en ook niet op verlof te zijn gegaan naar zijn dorp. Na het stopzetten van zijn job vertrok hij begin 2021 naar Jalalabad. Hij stelde hier een tweetal weken te hebben verbleven en naar Iran te zijn vertrokken. Hij gaf vervolgens aan in 2022 terug te zijn gedeporteerd naar Afghanistan en na hooguit enkele dagen opnieuw te zijn vertrokken uit het land (NPO, p. 7-9). Hoe het in de geschetste omstandigheden kan dat tijdens verzoekers huwelijk drie kinderen zijn geboren in Jalalabad is de Raad een raadsel en verzoeker doet geen werkelijke poging om dit uit te leggen of te verklaren. Volgens verzoeker is het gegeven dat hij in de jaren voor zijn uiteindelijke vertrek kinderen kreeg in Jalalabad perfect te combineren met zijn verklaring dat hij wisselend aanwezig was in Afghanistan omwille van de deportatie. Dit betoog is weinig ernstig en lijkt voorbij te gaan aan zijn eigen verklaring dat hij na zijn deportatie door Iran hooguit nog enkele dagen opnieuw in Afghanistan was en hij vanuit Nimroez zo goed als onmiddellijk opnieuw vertrok. Dit alles doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers gehele relaas en doet ernstig vermoeden dat hij belangrijke elementen achterhoudt.

4.2.8. De Raad treedt ten slotte de commissaris-generaal ook bij in het standpunt dat verzoekers verklaringen over de ingeroepen vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker haalde slechts een eenmalige en onrechtstreekse bedreiging door de taliban aan en dit één week nadat hij als lokale politieagent zou zijn begonnen. Zo zouden de taliban naar zijn ouderlijk huis zijn gekomen en hebben bedreigd zijn broer W. mee te nemen of zelfs te vermoorden indien hij niet met zijn job bij de ALP zou stoppen. Door bemiddeling van de dorpsoudsten en na de belofte dat hij niets met verzoeker te maken had, slaagde zijn broer erin vrij te komen. Verzoeker bleek echter niet te weten welke talibanleden hem en zijn broer bedreigden. Ook is het niet aannemelijk dat zijn reactie op de bedreigingen door de taliban erin bestond dat hij zijn telefoon uitzette en het contact met zijn familie tijdens zijn job bij de ALP verbrak. Hij deed geen inspanning om na te gaan of zijn belagers na het eerste incident nog terugkwamen en wist zelfs niet of er nadien nog incidenten waren, wat terecht ongeloofwaardig wordt bevonden. Dit gebrek aan interesse in niet enkel de bedreigingen aan zijn eigen adres, maar ook aan dat van zijn familieleden is onverzoenbaar met een werkelijke en geïntegreerde vrees op vervolging.

Volgens verzoeker toont het feit dat de taliban onmiddellijk na zijn aanstelling bij de ALP zijn broer bedreigden aan dat zijn familie op de radar stond. Hij stelt dat de taliban vaak gebruik maken van indirecte bedreiging en collectieve intimidatie, via familieleden of lokale gezagsstructuren, zoals dorpsoudsten. Dat hij werd bedreigd via zijn broer in hun ouderlijk huis in het dorp is volgens hem consistent met *“het taliban-patroon”*. Het feit dat hij zijn telefoon uitzette en geen contact opnam met zijn familie, zou getuigen van zelfbescherming. Dit zou een bekende overlevingsstrategie zijn bij personen die vrezen dat hun telefoon of communicatie kan worden getraceerd of afgeluisterd, zeker in plattelandsgebieden zonder veilige communicatie. Verzoeker is echter niet eenduidig in zijn uitleg waarom er langere tijd geen contact meer was. Zo verklaarde hij dit ook doordat er geen goed bereik was in zijn dorp (NPO, p. 29). Alleszins zou van verzoeker in deze situatie nog steeds mogen worden verwacht dat hij dan andere manieren zoekt om nieuws te verkrijgen van zijn familieleden. Uit niets van zijn verklaringen blijkt echter dat hij enige moeite deed om zich zelfs na zijn vertrek terdege te informeren over de bedreigingen door de taliban tegen hem of zijn familieleden. Ook sinds zijn verblijf in België had hij hiertoe de mogelijkheid, maar liet hij dit na. Dit alles doet volledig terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsfeiten.

Bij zijn aanvullende nota maakte verzoeker nog een dreigbrief van de taliban gedateerd op *“03/08/1399”* (wat overeenkomt met 24 oktober 2020) met beëdigde vertaling over. Hierin wordt verzoeker ervan beschuldigd zijn werkzaamheden bij de ALP niet te hebben stopgezet, waardoor hij dient te worden gearresteerd en gedood. Allereerst betreft het louter een kopie, waaraan sowieso al geen bewijswaarde kan worden toegekend. Nog wordt vastgesteld dat verzoeker hoegenaamd niet kan uitleggen hoe deze (kopie van een) dreigbrief plots alsnog bij hem is geraakt. Hij houdt voor dat zijn neef deze eerder bij toeval heeft teruggevonden, wat allesbehalve kan overtuigen en niet meer is dan een blote bewering, te meer nu verzoeker nooit eerder heeft gesproken over een dreigbrief. Nog is er de vaststelling dat verzoekers eigen verklaringen niet geheel stroken met de inhoud van deze brief. Zo is er in de brief sprake van dat er reeds meerdere oproepen waren en de taliban zijn dorpsverantwoordelijke reeds verzochten hem aan zijn dienst te onttrekken. Ook hiervan is echter geen sprake in verzoekers verklaringen op het CGVS.

De Raad merkt op dat volgens zijn verklaringen verzoeker nog meerdere familieleden heeft in Afghanistan, zowel in zijn dorp als in Jalalabad, onder wie zijn ouders, vier broers, vrouw en kinderen en schoonvader (NPO p. 11-12). Er blijkt helemaal niet dat zij zouden worden geïdentificeerd.

Met zijn betoog dat de taliban selectief en strategisch werken, vooral na de machtsovername, en dat de reden waarom zijn familie nog in Afghanistan verblijft louter een gevolg is van een gebrek aan middelen om eveneens het land te verlaten, vermag het geheel van de gedane vaststellingen niet te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

4.2.9. Het geheel aan stukken en verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.2.10. Verzoeker stelt verder dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.2.11. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol

heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 e.v.).

Op 31 juli 2024 hebben de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door ‘*mentaal gehandicapte personen*’ en kinderen te beëindigen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden, al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd. Verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024,

p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, stening, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*” van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*” waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot stening en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto-Hoogerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machts-overname en 17 augustus 2024 in de 31 Afgaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met ‘*niet-mahram*’ personen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie,

"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto- regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, "Afghanistan – Country Focus", november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratie- ambtenaren lijsten van gezochte personen, onder wie voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "Focus Afghanistan. Return from abroad" van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "Immigration Department", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de de facto regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldt dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens

hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie "*Islamitische Staat in de provincie Khorasan*" (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de Taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de Taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de Taliban in dorpen daarom gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machts-overname door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, kunnen worden bedreigd door de Taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die zijn “*verwesterd*”, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

4.2.12. Waar verzoeker te kennen geeft dat er te weinig objectieve en verifieerbare informatie voorhanden is om het risico van een terugkeer vanuit Europa naar Afghanistan te beoordelen, is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezag-hebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook veel landeninformatie van na de machtsovername door de taliban bevat, doet hierover niet anders denken. De commissaris-generaal bracht in zijn aanvullende nota bovendien het recente rapport “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van SEM van 14 februari 2025 aan, dat specifiek handelt over terugkeerders, ook vanuit het Westen. De bevindingen in dit recente rapport zijn niet enkel actueler, maar ook preciezer en accurater dan het door verzoeker aangehaalde artikel waarin een antwoord van een woordvoerder van de taliban aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung in augustus 2021 wordt aangehaald. Dit betrof zo louter een antwoord, zonder verdere context of duidelijkheid over de concrete vraagstelling, waaruit sowieso geen praktijk en in concreto vervolging ten aanzien van alle terugkeerders kon worden afgeleid. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

4.2.13. Wat zijn individuele situatie betreft, stelt de Raad allereerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete kritiek naar voor brengt op de beoordeling die in de bestreden beslissing reeds werd gedaan inzake de vrees die verband houdt met zijn verblijf in Europa en (al dan niet gepercipieerde) verwestering. Hij geeft aldus niet aan deze concreet te betwisten. Deze beoordeling, die de Raad bijgevolg kan overnemen, luidt als volgt:

“[...] In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Er is bovendien vastgesteld dat u 34 jaar oud was toen u in België aankwam en zeker tot minimum uw 26 jaar in Afghanistan verbleven heeft (DVZ, Inschrijving, d.d. 5 januari 2024) waaruit kan worden afgeleid dat u volledig in Afghanistan gevormd bent naar de Afghaanse waarden en normen. U geeft aan dat u [B.] dorp geboren bent waar u zeker tot januari 2021 woonde (CGVS p.7). U volgde er gedurende zeven jaar onderwijs en ging er naar de moskee (CGVS p.13). Voorts werkte u na uw studies op de velden met uw familieleden en haalde u hout in de bergen (CGVS p.17), waardoor aangenomen kan worden als Afghaans burger gedurende jaren in uw lokale gemeenschap actief was. Verder verklaart dat u soennitisch moslim bent en zowel in België als in Afghanistan bidt (CGSV p.11). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan volledig gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Daarom kan niet worden aangenomen dat u - na uw verblijf in België - totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. U heeft nog steeds regelmatig contact met uw familieleden in Afghanistan zoals bijvoorbeeld met uw broer [Y.], uw echtgenote en kinderen (CGVS p.12). Bovendien wonen nog andere familieleden zoals uw ouders, uw vier andere broers en hun gezinnen en uw schoonvader nog steeds op dit moment in Afghanistan, zoals in Jalalabad en [B.] (CGVS p.11-12).

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, zo vertelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u tijdens uw verblijf in België het voornemen heeft te studeren (CGVS p.3-4) toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.”

Verzoeker houdt thans weliswaar voor dat hij (volledig) is verwesterd en louter nog de Westerse waarden deelt, maar hij laat na deze beweringen concreet en tastbaar uit te werken of hiervan een concreet bewijs bij te brengen. Uit het enkele gegeven dat hij sinds begin 2024 in België verblijft, blijkt nog niet dat er bij hem sprake is van (toegeschreven) “verwestering” in de zin dat hij blijk geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst.

Verzoeker laat na om concreet aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer gelet op de in dit verband door de commissaris-generaal reeds gedane – en door verzoeker niet betwiste – vaststellingen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen die terugkeren na een verblijf in Europa het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.14. De gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingen-wet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Inzake de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, betwist verzoeker verder op zich niet de beoordeling in de bestreden beslissing – aan de hand van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie – dat de ernstige schade moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker moet daarbij

aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie bijgevolg niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging bijgevolg autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze

door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt.

Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024 en in de EUAA “Afghanistan – Country Focus” van november 2024. Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.5. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-beginsel of het redelijkheidsbeginsel. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en hij steunde zijn beslissing op pertinente en draagkrachtige motieven. Ook moet worden aangenomen dat verweerder zorgvuldig is te werk gegaan. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Hij heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Waar verzoeker daarnaast de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, kan het ten slotte volstaan op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4.6. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

T. LEYSEN,

De griffier,

T. LEYSEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier

De voorzitter,

I. CORNELIS